

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Lapertas, a. s.**, se sídlem Vídeňská 183/124, Brno, zastoupené JUDr. Zdeňkou Jedličkovou, advokátkou se sídlem Bašty 413/2, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2019, č. j. 30 Af 74/2017-56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) vyměřil žalobkyni platebním výměrem ze dne 11. 8. 2016, č. j. 3599191/16/3002-50526-705358 daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2014 ve výši 10 093 Kč. Správce daně neuznal žalobkyni odpočet daně, neboť neprokázala použití přijatého zdanitelného plnění (pořízení pohonných hmot a opravu motocyklu) při své ekonomické činnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 8. 2017, č. j. 35329/17/5300-21444-700333 zamítl odvolání žalobkyně a vydaný platební výměr potvrdil.

[2] Žalobkyně se u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmý důvod, proč žalobkyni nevznikl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Dále krajský soud konstatoval, že požadavky správce daně na věrohodnost a průkaznost knih jízd byly oprávněné, neboť předložené dokumenty umožňovaly zjistit pouze omezené informace. Krajský soud

se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, podle kterého žalobkyně neprokázala, že by cesty uváděné v knihách jízd bezpochyby souvisely s uskutečňovanou ekonomickou činností žalobkyně nebo měly přímou vazbu na tuto činnost. Přestože daňové předpisy neukládají plátcům povinnost vést k doložení této skutečnosti knihu jízd, tato okolnost podle krajského soudu nezabavuje daňový subjekt jeho důkazní povinnosti prokázat, že motorové vozidlo sloužilo pro ekonomickou činnost. Stejně tak je daňový subjekt povinen prokázat, že k použití opravy motorového vozidla jako zdanitelného plnění došlo v rámci jeho ekonomické činnosti. Ze seznámení s výsledkem kontrolního zjištění i ze zprávy o daňové kontrole vyplynulo, že žalobkyně vlastní dva motocykly zn. Aprilia. Z prvotního daňového dokladu od společnosti Hošek Pitstop, s. r. o. nelze zjistit, o jaký motocykl se jedná, a proto podle krajského soudu vyvstaly pochybnosti o tom, zda opravený motocykl byl v majetku žalobkyně a zda jej žalobkyně využívá ke své ekonomické činnosti. Jelikož žalobkyně nepředložila správci daně takové důkazní prostředky, které by jednoznačně propojily přijatá plnění s její ekonomickou činností, postupoval správce daně správně, pokud žalobkyni vyzval k doložení požadovaných skutečností. Pro vznik nároku na odpočet daně z přidané hodnoty byla žalobkyně povinna prokázat, jakým způsobem přijatá plnění (pohonné hmoty a opravy motocyklu zn. Aprilia) použila pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Za tímto účelem tedy byla povinna uvést kdy, kam, s kým a za jakým účelem realizovala tu kterou cestu příslušným vozidlem a který konkrétní motocykl byl opraven. Požadované informace mohla žalobkyně podle krajského soudu prokázat např. parkovací lístky, uzavřenými smlouvami, sdělením, s jakým konkrétním obchodním partnerem jednala, v jaké věci a s jakým výsledkem, apod. Na výzvu však žalobkyně nereagovala a sama se tak dostala do důkazní nouze. Krajský soud proto poznamenal, že i nadále existovaly důvodné pochybnosti o naplnění podmínek uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

[3] Žalobkyně částečně reagovala až v rámci odvolání, v němž specifikovala, že se jednalo o opravu motocyklu Aprilia 125 XV a k prokázání tohoto tvrzení navrhla provedení místního šetření u společnosti Hošek Pitstop, s. r. o. Krajský soud poukázal na odpověď této společnosti založenou ve správním spise, z níž navzdory přiložené objednávce, faktuře a výpisu provedených prací nelze určit konkrétní typ motocyklu značky Aprilia. Z úředního záznamu správce daně navíc vyplynulo, že pracovník správce daně se opakovaně marně pokoušel telefonicky kontaktovat jednatele společnosti Hošek Pitstop, s. r. o. za účelem sjednání termínu žalobkyní požadovaného místního šetření a že se na adrese sídla uvedené v obchodním rejstříku tato společnost fakticky nenachází. Vzhledem k tomu, že se správci daně ani dalším šetřením na adrese Pražákova 836/68, Brno nepodařilo nalézt provozovnu společnosti Hošek Pitstop, s. r. o., ztotožnil se krajský soud se žalovaným, že další šetření by bylo zcela nadbytečné, neboť žalobkyně provedení tohoto šetření navrhla pouze za účelem prokázání, že se jednalo o opravu motocyklu Aprilia 125 XV, avšak i přes výzvu neprokázala, že by právě tento motocykl, potažmo jeho opravu, využívala ke své ekonomické činnosti.

[4] Krajský soud také odmítl námitku žalobkyně, že by správce daně bezdůvodně a opakovaně vznášel nekonkrétní pochybnosti a žádal předložení dalších a dalších důkazních prostředků. Výzvu k prokázání skutečností správce daně vydal v souladu s § 92 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), přičemž není zřejmé, jak by měl tento postup souviset s tvrzeným neférovým jednáním ze strany správce daně. Krajský soud neprovedl v žalobě navržené důkazy (výslechy svědků), což odůvodnil poukazem na povinnost daňového subjektu označit či předložit relevantní důkazní prostředky do skončení daňového řízení. Dále uvedl, že soudní přezkum nenahrazuje prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy a není tak možné, aby se žalobce pokoušel napravit v soudním řízení svoji liknavost během správního řízení a teprve v řízení před správními soudy navrhoval provedení nových důkazů s tím, že skutkový stav neměl být ve správním řízení dostatečně zjištěn. Žalobkyně výslechy těchto svědků v daňovém řízení nenavrhla a ani v žalobě nevysvětlila, proč nebylo možné

pokračování

tyto důkazní návrhy předložit již v daňovém řízení. Navíc lze podle krajského soudu zcela objektivně pochybovat o hypotetické věrohodnosti navržených svědků, kteří by si zpětně po pěti letech měli pamatovat konkrétní z daných cest.

II. Kasační stížnost, replika a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní namítla, že krajský soud nesprávně posoudil otázku přenosu důkazního břemene na stěžovatelku, otázku důkazní správnosti knih jízd a zákonné limity finanční kontroly. Požadavky na sdělení konkrétních skutečností týkajících se užívání firemních vozidel (kam stěžovatelka jela, s kým jednala, jaký byl obsah a výsledek tohoto jednání) jsou v rozporu s ústavními garancemi. Napadený rozsudek je tendenční, neboť krajský soud hodnotil skutečnosti výhradně ve prospěch žalovaného a nezabýval se námitkami stěžovatelky o nezákonnosti prováděné kontroly spočívající ve zcela zjevně excesivním až šikanózním postupu žalovaného, který pouze hledal důvody pro odmítnutí nadměrného odpočtu a vydával zcela obecné výzvy k odstranění pochybností.

[6] Správce daně vyzval k odstranění pochybností na základě zcela nelegitimních a fiktivních důvodů, což stěžovatelka vnímá zejména ve vztahu k doloženým knihám jízd. Drobné chyby, které tyto knihy obsahují, vyplývají z povahy jejich vedení. Požadavek správce daně na sdělení podrobných informací o služebních cestách je závažným zásahem do stěžovatelčina soukromí, přesto jej krajský soud aproboval. Je nemyslitelné, aby stěžovatelka sdělovala správci daně, zda jela za obchodním partnerem, advokátem či daňovým poradcem, o čem jednala a na čem se dohodla, jen kvůli vrácení odpočtu daně. Správce daně svými požadavky excesivně a šikanózně uplatňuje svoji pravomoc. Krajský soud odmítl vyslechnout navržené svědky s tím, že si konkrétní údaje ze služebních cest nemohou pamatovat. To je sice pravda, avšak samotná tato úvaha o tom, že by o takových jednotlivostech měli vypovídat, je scestná. Zaměstnanci by měli vypovídat, zda a jak často vozidla užívali, v čem spočívaly jejich úkoly a zda knihy jízd odpovídají skutečnému rozsahu užívání. Tyto informace, pokud by je svědci potvrdili, by měly správci daně i soudu stačit k závěru o využívání vozidel k ekonomické činnosti.

[7] V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně s odkazem na judikaturu NSS a § 89 a § 90 daňového řádu dále namítla, že výzva k odstranění pochybností je příliš obecná a nelze z ní zjistit žádné konkrétní pochybnosti, které by byly podloženy konkrétními skutkovými poznatky a že žalobkyně nemohla tušit, z jakého důvodu již předložené doklady správci daně k prokázání nároku na odpočet daně nestačí.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze cyklicky opakuje stále stejné argumenty a pokračuje v lamentaci nad nespravedlností, které se jí dostalo. Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví. To však ani podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu neznamená povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Správce daně není povinen prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak to tvrdí daňový subjekt, či prokázat namísto daňového subjektu, jak se transakce uskutečnila. Aby správce daně unesl své důkazní břemeno, je povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61). Unese-li správce daně své důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti pochyb, pak dochází k přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt a je na něm, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal, že se zdanitelné plnění uskutečnilo tak, jak tvrdí.

[9] Správce daně toto důkazní břemeno unesl a ve výzvě označil a prokázal existenci konkrétních skutečností, které jej vedly k pochybnostem o věrohodnosti tvrzení stěžovatelky. Stěžovatelka však na výzvu nijak nereagovala a své důkazní břemeno neunesla. Ze zákonné důkazní povinnosti vyplývá, že daňový subjekt by si měl ve svém zájmu zajistit důkazy, kterými je schopen prokázat naplnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně. Podmínka použití přijatých zdanitelných plnění v rámci svých ekonomických činností přitom vyplývá přímo z § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232, č. 2033/2010 Sb. NSS). Správní orgány nepostupovaly nepřiměřeně, nehospodárně ani svévolně, ale v souladu se zásadami správy daní zvolily racionální postup (daňovou kontrolu) k dosažení cíle správy daní (zjistit a stanovit daň z přidané hodnoty ve správné výši a zabezpečit její úhradu). Pokud jde o neprovedení svědeckých výpovědí, stěžejním argumentem pro odmítnutí výsledků svědků byla skutečnost, že je stěžovatelka nenavrhlala v průběhu daňového řízení. To trvalo téměř tři roky a stěžovatelka správním orgánům nesdělila, že požaduje provedení těchto svědeckých výpovědí. Výslech svědků účelově navrhla až v žalobě. Tato procesní taktika či pasivita však nemůže jít k tíži žalovaného. Soudní řízení nepředstavuje pokračování daňového řízení, v němž stěžovatelka na využití svých práv rezignovala.

[10] K replice žalobkyně žalovaný dodal, že správce daně v předložené věci nikdy nevydal výzvu k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu, neboť zahájil daňovou kontrolu podle § 85 daňového řádu a vydal výzvu k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 daňového řádu ve spojení s § 86 odst. 3 písm. c) téhož zákona. Argumentace uvedená v replice se tak týká zcela jiného daňového mechanismu a je proto nepřijatelná.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.]; vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, přitom neshledal (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnosti není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, neboť jde o vadu, která brání věcnému přezkumu ostatních kasačních námitek. Za nepřezkoumatelné rozhodnutí se považuje rozhodnutí, které je nesrozumitelné, nebo z něhož nelze zjistit, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodující, jak hodnotil podstatné důvody či skutečnosti uplatněné v žalobě a proč považuje právní argumentaci účastníka za nesprávnou (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 nebo ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno pouze tak závažným vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. K přezkumu rozhodnutí krajského soudu proto stačí, pokud alespoň z celkového kontextu všech uvedených důvodů je zřejmé, jaký názor krajský soud zaujal k podstatným skutkovým tvrzením (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123 a rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).

[14] Stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se nezabýval její námitkou o nezákonnosti „finanční“ kontroly. Tu přitom stěžovatelka spatřuje v excesivním až šikanózním postupu správce daně, který nestandardními výzvami pouze hledal důvod pro neuznání nadměrného odpočtu.

pokračování

[15] Nejvyšší správní soud nepovažuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se touto námitkou zabýval v odst. 16 a vysvětlil, proč postup žalovaného nepovažuje ve vztahu ke stěžovatce za šikanózní, přičemž výslovně konstatoval, že výzvu k prokázání tvrzených skutečností žalovaný vydal v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu a že je oprávněním správce daně prověřit jakoukoliv třeba i menší či podle stěžovatelky až zanedbatelnou obchodní transakci. Skutečnost, že stěžovatelka s tímto závěrem nesouhlasí, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti je proto nedůvodná.

[16] Před posouzením ostatních kasačních námitek směřujících proti právnímu posouzení věci Nejvyšší správní soud předesílá, že se téměř shodnou věcí jako v nynějším případě zabýval v rozsudku ze dne 25. 6. 2021, č. j. 8 Afs 313/2019-35. Předmětem sporu byly taktéž platební výměry správce daně, v nichž stěžovatelce neuznal nárok na odpočet daně s odůvodněním, že neprokázala použití přijatých zdanitelných plnění (pořízení motocyklů, automobilů, jejich oprav, služeb vedoucích k jejich pořízení a pořízení pohonných hmot) v rámci své ekonomické činnosti. Kasační argumentace byla téměř shodná, soud proto ze závěrů tohoto rozsudku v nyní souzené věci plně vychází, neboť neshledal žádný důvod, pro který by se od nich měl odchýlit.

[17] Za zcela zásadní otázku stěžovatelka považuje přenos důkazního břemene z daňového subjektu na správce daně. Domnívá se, že správci daně předložila perfektní podklady, z nichž nárok na odpočet daně vyplývá a má proto za to, že správce daně zahájil svůj postup k odstranění pochybností na základě nelegitimních a pouze fiktivních a účelových důvodů. Stěžovatelka nesouhlasí, že by k unesení důkazního břemene musela správci daně prokazovat s kým a o čem jednala. Krajský soud odkazem na rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2012, č. j. 2 Afs 9/2012-24 správně poznamenal, že povinností stěžovatelky jako daňového subjektu je tvrdit veškeré významné skutečnosti pro stanovení základu daně a výše daně. Tyto skutečnosti je pak stěžovatelka podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinna i prokázat. Z toho proto vyplývá i povinnost prokázat nárok na odpočet daně dalšími způsoby v případě, že správci daně vzniknou pochybnosti o správnosti předložených daňových dokladů (viz rozsudky NSS ze dne 31. 5. 2021 č. j. 8 Afs 5/2011-130, a ze dne 13. 2. 2019, č. j. 5 Afs 126/2017-43). Stěžovatelka prokazovala využití vozidel ke své ekonomické činnosti předložením knih jízd. Z nich však vyplývalo pouze omezené množství informací – datum a čas jízdy, ujeté kilometry pro služební a soukromé účely (u soukromých jízd však bylo vždy uvedeno 0 km), místo odjezdu a příjezdu vymezené jen názvy měst (např. Brno – Brno, Brno – cílové město), důvod jízdy vymezený pouze obecně jako „kontrola nemovitosti“ bez vazby na konkrétní nemovitost, jež by umožňovala její bližší identifikaci, a počáteční a konečný stav tachometru. Správce daně své pochybnosti o využití pohonných hmot pro ekonomické účely ve výzvě k prokázání skutečností opřel mj. o zjištění, že u některých čerpání pohonných hmot neodpovídají časové údaje nebo údaje o místu čerpání údajům z knih jízd. Pokud jde o opravu motocyklu značky Aprilia, správní orgány uvedly, že stěžovatelka neprokázala, že by opravený motocykl měla ve svém obchodním majetku a neprokázala ani to, že by jej požívala ke své ekonomické činnosti. Správce daně své pochybnosti o reálnosti využití provedené opravy pro ekonomické účely opřel ve výzvě k prokázání skutečností o zjištění, že stěžovatelka má ve svém majetku dva motocykly této značky, avšak ani u jednoho neprokázala jejich využití pro svoji ekonomickou činnost. Motocykl, jehož oprava byla předmětem zdanitelného plnění, nebyl na daňovém dokladu blíže identifikován a nebylo proto možné zjistit, o který konkrétní motocykl se jedná a zda jej tedy stěžovatelka využívá pro svoji ekonomickou činnost.

[18] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje pochybnosti vyjádřené správcem daně za excesivní, jelikož rozsah poskytnutých údajů nedává správci daně žádnou možnost blíže ověřit všechna tvrzení stěžovatelky o využití vozidel, resp. uplatněných

zdanitelných plnění k ekonomické činnosti. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry žalovaného a krajského soudu, podle kterých měla k vyvrácení pochybností ve vztahu ke knihám jízd sdělit, kde přesně byla (její zaměstnanci), u koho a kdy, s kým a o čem jednala, a jak to použila pro uskutečnění své ekonomické činnosti, apod. Z toho však v žádném případě neplyne, že by bylo i v případě návštěv daňového poradce či advokáta její povinností detailně sdělovat všechny tyto skutečnosti včetně obsahu jednání. Především však z napadeného rozsudku i rozhodnutí žalovaného vyplývá, že uvedené skutkové otázky byly uvedeny pouze demonstrativně s tím, že stěžovatelka mohla rozhodné skutečnosti (tj. využití vozidel pro ekonomickou činnost) prokazovat jakkoliv jinak a vedení průkazných knih jízd včetně konkrétních údajů o osobách či objektech představuje pouze jednu z možností. Stěžovatelka ale žádné takové jiné důkazy, které by dokládaly využití vozidel pro ekonomickou činnost, nepředložila.

[19] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, že krajský soud neprovedl k důkazu navržené svědecké výpovědi zaměstnanců, kteří mohli vypovídat ke způsobu využívání vozidel. Vymezuje se však pouze proti okrajovému závěru krajského soudu, který vyjádřil pochybnosti o tom, zda by si zaměstnanci po pěti letech pamatovali konkrétní okolnosti jednotlivých cest. Stěžovatelka zcela pomíjí stěžejní závěr krajského soudu, kterým neprovedení svědeckých výpovědí odůvodnil. Krajský soud zdůraznil, že soudní přezkum má v dané věci pouze subsidiární povahu a že tedy není přípustné, aby stěžovatelka svou liknavost spočívající v neunesení důkazního břemene v daňovém řízení doháněla v řízení před krajským soudem nově vzneseným požadavkem na provedení do té doby nenavržených důkazů a namítáním nedostatečně zjištěného skutkového stavu, aniž by zdůvodnila, z jakého důvodu nebylo možné uvedené důkazní návrhy předložit již v rámci daňového řízení. Uvedený závěr je zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle které *„na provedení důkazů nově navržených teprve v řízení před krajským soudem je třeba trvat obvykle tehdy, pokud tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami, např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout, atp. (...) správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu daňového subjektu, který nebyl v řízení před správcem daně a v řízení odvolacím co do svých tvrzení a co do návrhu důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správním soudem“* (viz rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009-232). Vzhledem k tomu, že stěžovatelka tento závěr krajského soudu vůbec nezpochybnila, není ani tato námitka důvodná.

[20] Pokud jde o námitku nekonkrétnosti učiněné výzvy, souhlasí Nejvyšší správní soud se žalovaným, že správce daně stěžovatelku nevyzval k odstranění pochybností podle § 89 odst. 1 daňového řádu, ale k prokázání skutečností podle § 92 odst. 4 téhož zákona, což ostatně výslovně z dané výzvy vyplývá. Učiněnou výzvu pak ve shodě s krajským soudem a žalovaným i Nejvyšší správní soud považuje za řádnou, neboť správce daně dodržel obě podmínky stanovené v § 92 odst. 4 daňového řádu, podle kterého *„[p]okud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.“* Z tohoto ustanovení vyplývá, že správce daně může daňový subjekt vyzvat k prokázání potřebných skutečností jen tehdy, vyžaduje-li to důkazní situace v probíhajícím daňovém řízení a zároveň jen tehdy pokud požadované informace správce daně nemůže získat z vlastní úřední činnosti. Oba tyto požadavky správce daně dodržel, neboť ve výzvě odkázal na probíhající daňovou kontrolu a srozumitelně také formuloval, které skutečnosti, jež nemůže získat z vlastní úřední činnosti, je potřeba prokázat (využití pohonných hmot a opravy motocyklu ke stěžovatelčině ekonomické činnosti) a proč tyto skutečnosti z již předložených dokladů nevyplývají. Nejvyšší správní soud proto i tuto námitku považuje za nedůvodnou.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Jelikož žádná z uplatněných námitek nebyla důvodná, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. července 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu